

כס"ד. אור פיוס ד', כ"ט אפיר ה'תשד"מ.

ערכ ראש השנה ה'תשמ"ה.

הנתת התי' בלתי מוגה

תקעו בחודש שופר גוי'. וידוע דיוק רבוהינו נשיאינו בזה, כמה נאמר בחודש סתם ופא נאמר באזה חודש. ומבאר בזה בלתי"ת, ובארובה באזה"ת פארמ"ר תצ"צ, (שהיום הוא יום

145.
146.

היחדה) וקאי עץ כליות ענין התכונש (יחדה הוא פשוט חודש), טרם שנמשך ומתקלקל חודשים פרטים. ויחדה מו, גם טרם שמתקלקל לענינים מסוימים של חידוש, יש בחי' חידוש סתם שהוא החודש הראשון שנמשך בראש השנה. וזהו תקעו בחודש שופר שהשכח כליות ענין החודש היא ע"י השופר, לשופר הוא פשוט מענוג, והרי גם בענין החנוג (כמו בענין התקלוש) הכוונה כאן פשוט מענוג סתם, מענוג כללי שרמעה מכל עניני התקלוש) הכוונה כאן פשוט מענוג סתם, מקור החנוגים, וגם למעלה מכל עניני החנוגים והתקלות החנוגים, בחי' בערך כלל החנוגים פרטים. ואף ראיות בזה"ב חשיבי כח"ב, שסוד השופר הוא בבינה דוקא, הרי ידוע שתחת ראשית כח"ב חשיבי כח"ב, והיינו שע"י ספירת הבינה, נמשך החידוש הכללי ממקום פניון ביותר, מבחי' שרמעה מעולם האצילות) לתוך עולם האצילות (דפא כשאר החודשים דאן החידוש הוא ההמשכה מאצילות כל"ע). והכוונה כשאר החודשים מאצילות כאן הוא, מעצמותו ומחיותו ית', וכמבואר בארובה בסידור אדמ"ר האמצעי (כל"ה פה"י ענין תק"ש ע"פ כוונה הבעש"ט ז"ל) 9, דבר"ה צריכים להמשיך מעצמותו ומחיותו ית'. כי כל"ה צריכים להמשיך רצון חדיש מלמעלה, שזה נמשך ע"י המשכה (המענוג חודש שרמעה, והכוונה כאן בענין רצון חודש ומענוג חודש, הוא כללות כל הרצונות, וכללות כל החנוגים). ולכן צריכים להמשיכו מעצמותו ומחיותו שהוא למעלה מכל עניני החתקות. אמנם הגם שההמשכה שבראש השנה היא בחי' חודש סתם, חידוש סתם, ככ"ז צריכים להמשיכו אח"כ גם בענינים מסוימים של חידוש. וזהו מ"ש"ס וכתובש השביעי באחד פחדש גו', דכפסוק זה לא נאמר חודש סתם, אלא חודש השביעי, היינו כפי שהוא ככל בגדר של מספר סידורי. וכוונ

- 1) תהלים פא, ד. 2) לקי"ת נצבים מו, א. וכל"מ. 3) ר"ה נג, ד.
- ובכ"מ. 4) ר"ה ע' אשוי. ועוד. 5) ראה אזה"ת ר"ה ע' בלי ואילך (ע"פ ויק"ר פכ"ט, 1). סידור דלקמן חנה"ה 9. ובכ"מ. 6) ראה חז"ב פא, ב. ח"ג רסו, ב.
- 7) אזה"ת שם ע' אשכח. אזה ואילך. ועוד. 8) ראה אזה"ת גז מלא, ב. ובכ"מ. 9) רמה, ד ואילך. 10) אמור כג, כד.

בחי' קלא פנימאה דפא אשתמע, קור פנימיות הפכזו הממשיך בחי' פנימיות החנוג שרמעה, בחי' החשובה. אבל אח"כ נמשך זה גם בענין שטרם מעשיכ"מ, מעשה המצוות כפשוטו, מעשים טובים. וזהו ג"כ מה שפסקי שופרות כורצים את המזמור הפד"י הפד"א-פ בקדשו גו', שמומור זה יש בו עשר היצילים כנגד עשר ספירות, כמבואר בארובה בספרדס 200, דכנגד עשר ספירות אלו הם העשרה מאמרות שבהם נברא העולמ"ס, שהם בבחי' עשר והתחלקות, כי הכוונה היא שענין המצוינות עציכם, המשכה החנוג שרמעה, יומשך אח"כ גם בעשר ספירות, ובעשרה מאמרות.

וע"י עבודה זו דחשובה ושופר באים לענין תקע שופר גורף פחורחוינו, היינו שבחחלה נפעל ענין הגאולה פרטיה בכל אהד מישראל בפרט בעבודה החשובה שלו (כדאי' באגה"ק 22), דגאולה ל"ה הוא בכל אהד מהחפלות, ומכל הגאולות הפרטיות של כל אהד ואהד מתאסף אח"כ להיות בחי' גאולה כללית, משום שנצבים כולכם לאחדים כאחד. והיינו, שיהי' ענין תקע שופר גורף פחורחוינו כפשוטו באופן דאחישנה ומיד, שגלף פארץ הקודש, ארץ אשר גו', תמיד עיני ה' אפקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"ה, ופירושם קרית מלך רב"ה, שעמידה ירושלמים שחמשט בכל ארץ ישראל 259. דענין זה ברחויות הוא גילוי בחי' המלכות, שתמציכונני עציכם, שישראל מעלים הכל בחי' המלכות ואח"כ ממשיכים מבחי' המלכות לעולם הזה. ובפשוטו, שפכל אחד ואחד מישראל חתי' שנה טובה ומחוקה. וכדאי' במנוגה"ס 26 שנהגו ישראל (ומנהג ישראל חורה הוא) שבחודש אפרו נוהגין כחוב בגארת שנה טובה, דענין הגארת הוא ענין של עראי (כמבואר בסידור"ס 26) הפולש בין אגרת (ספ"ר) ואעפ"כ גם בענין של עראי כבר כותבים שחתי' שנה טובה. ולכן יהי רצון שכל אחד ואחד מישראל וכפ ישראל יתבוי ויחזמו לשנה טובה ומחוקה כטוב הנראה והנצלח בספרן של צדיקים 29, ושיהי' באופן של מיד הן נגאפיק"ס 30, עוד בחודש אפרו, ובעצמא דידן.

- 17) ראה לקי"ת פרחנו מר, ב. ובכ"מ. 18) ויק"ר פכ"ט, ו. וראה אזה"ת ר"ה ע' בלי. 19) ראה לקי"ת שם מר, ד. 20) שער ב' רפ"ג רפ"ה. וראה אזה"ת חולים ע' תקפת ואילך. 21) אבות רפ"ה. 22) סימן ל' רפ"ג עקב א, יב. 24) חולים מח, ג. 25) ראה ל"ש ישע"י רמז תקן. 26) ראה מטה אפרים סתקפ"א ס"ט (מלקוטי מחור"ל). 27) ראה חוד"ה נפסל - מנחת כ, ב. 28) חו"א קיט, א. קבר, א. 29) ראה ר"ה פו, ב. 30) ראה רמב"ם תל' תשובה פ"ז ת"ת.

הנתת התי' בלתי מוגה

תניא קדישא בהחמתו⁴², כמ"ס: משביעין אותו החי צדיק כו' ורפצות ענין זה קשור עם הפרדת הצ"צ, וכידוע סיפור כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו⁴⁴, שג' הפרקים הראשונים של ספר החנינה אמר אדמו"ר הזקן בקשר צהולדותו של הצ"צ, בערב ראש השנה, אחרית שנה, היינו שבכתו זה נכנסים אל השנה החדשה⁴⁵, וענין משביעין אותו כו' יש בו ג' פירושים, א' הפירוש המשוט שהוא מלשון שבועה, ב' שהוא מלשון שובע, ג' שהוא מלשון שבועי, דכ"ל משביעין הביבין⁴⁶, ועד"ז הוא גם בענין חודש השבועי, שיש בו ענין השבועה, היינו הנתינת כח מלמעשה באופן של חוקי ושבועה. וגם מלשון השבועה, וכדאי' במדרשו⁴⁶ דמה שחודש זה נק' חודש השביעי הוא משום שהוא מושבע ומשביע על כל חודשי בכך טוב, וכחורת הכעשע"ט⁴⁷ שהוא מושבע ומשביע על כל חודשי השנה וכ"ל ימי השנה. ועוד, דהפירוש המשוט הוא שהוא חודש אפר השבועי⁴⁸ פירוש חודש ניסן. ויש צומר, שג' ענינים אפר בספירותו הם המקור צ"ג, העמודים שעציהם העולם עומד. וענין השבועה שרשו הוא (כביאר הצ"צ⁴⁸) בעתקת קדישא, כמ"ס⁴⁹ כי משביעתי, פנימיות האדם ופנימיות הספירות. וענין השבועה שירי ענין העשירות, ספירה הברינה⁵⁰, וענין שביעי קאי על ספירה המלכות, הספירה השביעית. וג' בהי' אפר (עתיק בינה ומלכות) הם המקור ושורש דג' הקוין, על צד סדר ההשתלשלות. כי כ"ל סדר ההשתלשלות החזרתו היא בבחי' התענוג (עתיק), ומהו נמשך אח"כ בהרחבת השכר (רחוקות הנהר דבינה), ואח"כ נמשך לעולם על מיקומו נברא⁵¹, על"ס ספירת המלכות, עולם הדיבור, כי בעשרה מאמרות נברא העולם⁵².

הנה ע"פ ה"צ יובן גם מה שממשיך במדרש שם⁴⁵ כל השביעין הניבול בימים שבת כו', בחודשים תשרי כו', ומשמעות המדר' דחודש תשרי נגד ששה חודשים הראשונים הוא כמו שבת צגב חוץ, ומדייק בזה אדמו"ר הצ"צ⁵³, ואינו מובן שבחודש ניסן הי' יצ"מ ובחודש סיון מ"ח ואילך הם חוץ נגד תשרי, וזהו הפסח הוא ראש פ"ח ופ"ט, וחודש ניסן ענינו הוא מה שניסי ניסן⁵⁴ ועד"ו חג השבועות הוא זמן מ"ח, ואילך אפי"פ שהם כחול צגבי חודש תשרי. ויש צהומיך בזה, דמה שבמדרש הובא ענין זה דוקא צגבי ר"ה, הרי משמעות הענין, שפא רק שחודש תשרי הוא שבת צגבי שאר החודשים

442 ראה תניא עם ליקוט פירושים בחמתו. וש"נ. 43 נדה ל, ב. 44
 "היום יום" ו אדר שני. וראה לק"ש ח"ט ע' 285. 45 ויק"ר שם, יא. 46
 ויק"ר שם, ת. 47 "היום יום" כה אלול. 48 שם ע' אישני. 49 וירא כב
 פ"ו. וכל"מ. 50 ראה אה"ת שם ע' איש ואילך. 51 ראה ב"ר פ"ד, ז.
 פ"ג, ג. 52 אבות רפ"ה. 53 אה"ת ר"ח ע' ארצב. 54 ראה ר"ח ד"א, 1.
 55 ראה ברכות ו, רע"א.

הנחת התי' בלתי מוגה

ועצמות המלכות. ואח"כ נמשך מזה בעבודה הפרטתו של היום כולו, על פרטי פרטים, שבכלים צריך שיומשך הענין, מה שבחמתו היום הי' קבלת המלכות.

וזהו כצורת ענין ר"ה, דבהחמה ישנו הענין דהקני בחודש שופר, חודש סתם. אבל אח"כ נמשך גם כפרטים דזהו מ"ש בחודש השביעי באחד חודש גו'. וביינו, דנוסף לזה שבהמשך הכחב מונה את קרבנות היום, ובפרט הקרבנות שבהם יום זה שונה משאר הימים, גם משאר ימי חודש זה, וכ"ל זה מורה על עבודה פרטית, הנה גוסף לזה, מיד, בחמתו המסוק מבואר כבר ענין ההתחקות, וכ"צ שגאמר כאן מספר החודש ומספר הימים וכ"ו.

וע"פ ה"צ יש ככאר²⁹ גם מה דאיתא במדרש³⁰ על פסוק זה, באחד חודש זה אברהם שנאמר 31 אחד הי' אברהם וכו' חרועה יצחק שנאמר 32 וירא והנה אפר אחר נאחו בסכד בקרניו (דמה נמשך ענין השופרות, על לשומר דלעתידי³³, תקע בשופר גורף צהולותו, שהוא הקול הימני של האילת³⁴, וכמבואר בארוכה בדרושי אדמו"ר מה"ש³⁵ וכו' מ' מקרא קודש יעקב שנאמר³⁶ שמע אפי יעקב וישראל מקראי. ויש צומר הביאר בזה, דמכיון שבר"ה צריך שיומשך מבחי' המלכות כגון העולם ה"ז נמשך על"ה, קוין שעציהם העולם עומד. וזהו מה שבכתוב בחולש השביעי מונה הג' אבות, דהנה דרועז שג' האבות הם כנגד ג' העמודים שעציהם העולם עומד שהם חורה עבודה וגמ"ח³⁸, דיעקב ענינו הוא ענין החורה (וישב אוהליצם³⁹), ויצחק ענינו הוא קו העבודה, ענין העקידה (וזהו מה שנאמר בו וירא והנה אפר אחר נאחו בסכד בקרניו, דקאי על האפי שהי' קורבן במקום יצחק, ונק' עולה מניחמה⁴⁰), ואברהם ענינו הוא קו הצדקה, ומג' קוין אפר נמשך אח"כ בכצרות עבודת האדם, במרטייתו ובפדסי פרטייתו.

ויר"ד דזהו ג' כ מה שנאמר וכחודש השביעי, שביעי דייקא. דהנה כמה שחודש זה נק' חודש השביעי, יש בזה ג' פירושים⁴¹. וכנודע פירוש אדמו"ר הצ"צ, בהגהות וביאורים שפי צספר

29א ראה בכ"ז גם אה"ת ר"ה ע' ארצב ואילך. ע' ארצב ואילך. 30 ויק"ר
 פ"ט, ז. 31 יחזקאל לג, כד. 32 וירא כב, ג. 33 ראה סדר"א ספ"א, א.
 ויק"ר שם, י"ד. 34 ראה שם. ירושלמי תענית פ"ב ה"ד. ב"ר פנ"י, פ.
 35 המשך יונת ח"מ ע' מג ואילך. ועוד. 36 ישעי' מח, יב. 37 ראה
 אה"ת ס"ט, ו. פ"ג, ת"א ויקהל ז, ב. וראה לק"ת שלח מט, ב. 38 אבות
 פ"א פ"ב. 39 חולדות כה, כו. 40 ראה פנ"י חולדות כו, ב. 41 ראה

הנחת התי' בלתי מוגה

איון אומה כאומה זו שידועה אופי' שפ' אפקי', היינו שזוהי מעשה ישראל גוי קדוש, שהחורה מבטיחה כבר בערב ראש השנה שזוכין בדין, דהחורה היא חורה אמה וחורת חיים, הוראה בחיים, ונוחגתה כח זה, כי כל ענין צריך לעבור ע"י החורה. וכפ' ישראל נכתבין צארת בספרן של צדיקים לשנה טובה ומחוקה וחיים ארוכים טובים, בגשמייות וכלחוניות גם יחד. וכמבואר במדרש תנ"ך, שענין זה פועל עניני שמחה גם בגשמייות כע"ה, כידוע במנהגו ישראל.

ומזה באים לשנה שפ' שמחה פורצת גדר, עאכ"כ גדר הגלות, שמרד בשעתא חזא וברגעא חזא (נוסף עפ' בינמא חדא: 81) באה הגאולה האמיתית והשפיימה ע"י דוד מלכא משיחא, והקיצו ורננו שוכני עפרה, ורכוחינו נשיאינו בחוכם. ונלמד חורתו שפ' משיחא, פנימיות החורה, מתוך תענוג, כמ"ש 84 ישקני מנשיקות פיהו, דקאי עפ' ענין התענוג שפ' מעשה מהתכבשות בדיבור והכרי זהו הוא רק הרמו דנשיקה, וכפירוש רש"י ע"ה ש' ישקני שאו יכאר טוד טעמי' ומסתר צפונותו, שפ' חורה, היינו שפ' ימור ענינים אפו יהי' בניני, וכאופנ' שפ' רא"י כמ"ש ונגלה כבוד ה' וראו גו', מפני משיח צדקנו, במחורה בימינו ממש, מתוך כתיבה וחתימה טובה צארת בספרן של צדיקים גמורים.

81) ראה חז"א קנט, ב. וראה שיהח יום ב' דר"ה חשפ"ה ס"ו. (82) ישעי' כו, יט. (83) ראה ל"ש ישעי' רמו חכס בחמלתו. רמב"ם חל' משונה פ"ט ח"ב. (84) שח"ש א, ב.

הנחת ה' בלתי מוגה

גוי'. והוא ענין הבה מפ' מעשה שניתן לישראל, ע"ד ענין משביעין אותו כו' שפ' בניית הנשמה צנוף שהוא גוף קדוש (כמו ארץ הקודש) וכלשון החורג גופא דצדוק קדישא (וכמ"ש 72 וגוי קדוש). דענין זה מתעורר בכפ' שנה ושנה ביום ההולדת, שאו מנדין מבחי' משיביעין אותו שפ' מעשה גם מענין נר דלוק עפ' ראשו ומלמדין אותו את כל החורה כו' 72, והיינו שהמעשה זו היא מקור התענוגים ומקור כל ההשפעות והמעשה מהו. דענין זה הוא בחי' ההשפעה מפ' מעשה, ולפיכך עיקר העבודה בבחי' קב שפ', העבודה מפ' מעשה שפ' האדם, היא בחודש אצל. וכמבואר במ"א 73 שפ' נאמר 74 וכחה את אבי' ואח אמה ירה ימים שהוא חודש אצל. ומטעם זה בחודש זה נמצא המלך בשרה, כמבואר בקי"ח 75, משום שאו עיקר העבודה היא מפ' מעשה שפ'. רמ"ם, הרי מוכן שהמלך עצמו נמצא בשרה, כמו שנמצא בעצמו בעל הבירה שפ' ובארמונו ובקיסטן שפ' (חודו המיוחד). ולכן ע"י הקדמה המתאימה בעבודה חודש אצל באים אח"כ עם המלך אף העיר והארמון והקיסטן, עד שישאר ומלכא בלחודו 76.

והנה מזה שיום זה נק' ראש השנה, מוכח שיש לו שייכות לעניני השנה כולה ותנינו, שפ' הענינים הנ"ל נמשכים מראש השנה עפ' כל ימות השנה עד אחריה שנה, בכפ' הענינים כולם. וע"י עבודה זו ממהלים יותר, את קיום היעוד דאחרית הימים, בגאולה האמיתית והשפיימה, וזאת יהי' גילוי מלכותו שפ' הקב"ה, ועד שעצמו"ה ית' יהי' בגילוי, וראו כל בש"א 76 (היינו, צא רק עיני בשר אלא הבהר עצמו יראה וירגיש את כח הפועל בנשפ'). וידעו כל אחת שמר ה' צדק עריות עפ' כל הארץ 77. ובפרט ע"י ההכנה בעבודת האדם בזמן הגלות, בלימוד ההצקות דכח הפועל בנשפ', שהכל נהי' בדבר, ועד שהחזרה עבודה היום באמירת מודה אני כו', ועד"ז החזרה לעבודת השנה כולה היא ע"י המליכות ע"כ וכמה בשופר, קרא פנימאה הממשיל מעצם הפנימיות (כמבואר בקי"ח 78).

ויחירה מזו, הרי מוכח במדרש (הובא בטור 79) שעוד בערב ראש השנה, באחרית שנה, ישראל קובשים צבנים ומתעטפים צבנים כו' לפי שידועין שיוכו בדין, ומוזה גמול אח"כ במשל השנה כולה שבכל עת יהי' בגדיל צבנים 80. ומקבלים כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומחוקה כבר בערב ראש השנה, וכדאי' במדרש שם

(71) ח"ה ע, ב. (72) יתד יט, ו. (72*) נדה ל, ב. (73) ל"ח לתאריז"ל פ' תצא. (74) תצא כא, יג. (75) ראה לר, א ואילך. (76) ראה חז"ל לר, א. חז"א רח, ב. (76*) ישעי' פ, ה. (77) חתלים פג, יט. (78) נצבים מר, ב-ג. וככ"ם. (79) א"ח סוף סימן תקמ"א. (80) קהלת ט, ח.

הנחת ה' בלתי מוגה